

האשה פרק שמיני פסחים

מסורת הש"ס

וכן מי שלקטו לו עצמות אצ"ו ואמרו
עליהן כל היום כולו ולעבר אין מתאבד
לעבר ולפילו יום גופיה מדרבנן ה
כפושט מן הקצר. ונריך הואה שלש
דבריהם. לאוסרו באכילת פסחו מפני
אנינות לדבריהם דהא פסח כרת הוא
אבל אכילת קדשים עשה צעלמא הוא
ואכלו אותם אשר כפר בהם (עמנו כט):
מלקט. משמע הוא עצמו ליקטן:
מחלוקס צערל נכרי. שאינו מקבל
טומאה בנכריותו דכ"ה סברי גזירה
שמה יעמא בנות לשנה הבאה עה"פ
ויאמר אשחקל לא טומאתי מכל טומא'
וזהו עמא נכרי. טומאתי נכרי וזהו

ואכלתי והשתמד נמי אטכול ואיכול
ולא ידע והאשקד נכרי הוה ולא קיבל
טומאה בזכריותו אבל עכשיו הוה טמא
הלך כשמתגיייר ממתין שבעה שאין
לך טומאה שבערה עליו שלא טהר
ממנה. ואע"ג דמשום זיבה בעי שמנה
משום כפרה כיון דאי אפשר לזייתי

תורה אור השלם

1. ויעמד יהושפט בקהל
יהודה וירושלם בבית יי
לפני החצר החדשה:
דברי הימים ב כ ה

מוסף רש"י

אי אמרת גזרו לא מייתי לעולם פסח
 וכולי האי לא גזרו: אבל ערל ישראל
 שאס יש לו עכשיו טומאה הוא מזהר
 בה שאף בערילתו מקבל טומאה
 כשאר בני אדם ליתא למגזרי ביה
 משום שנה הבאה: ערל הוא
 ואינוטל סימני הלכות הם: הא
 יאמרן דחוי לאורתא ומשום גזירה
 דשנה הבאה דחיוו ב"ה: ואינה דוחה
 שבת. ב' אלו דברים' ולא עביד פסח
 שבת דמחיה הוא: אין מצוין אורס.
 אחזלנו למילה: דרך חלדוס. אף
 על גב דרשויות דרבנן גינהו וידעה
 פסחו שאס יש לו זכר למול מעכו
 דתניא' מילת זכרו ועבדו מעבדן את
 הפסח וליכא לממר משום כרת דערל
 זכר אשר לא ימול וגו' דמילה דדחיא
 שבת בזמנה וקטן לאו בר כרת הוא:
 אוק. ג' גיטות לילה מעבדן דאמרן
 לעיל [פס] אוכל פסחו לערב: מוצרי.
 שטבל והעריב שמשו בשביעי נכנס
 בשמיני למחנה ליה לשהר נקנור
 שלא נתקדש בקדושת עזרה דכתיב
 בקרא (ויקרא יד) והעמיד הכהן
 המטהר את העשרה המטהר ואותם
 לפי ה' וגו' ובעזרה עמלה לא היה
 נכנס אלא נכנסו ידיו לזבחות לפי
 שאין מחוסר כפורים נכנס לה
 דאמר' [במכות (דף ט) טמא יהיה]
 לרבות טבול יום עוד טומאחו זו
 לרבות מחוסר כפורים שאס נכנסו
 למקדש חייבין כרת: וראה קרי זו
 וטובל לקריוו דלזרעמו טבל מחוסר
 השמש יבא אל תוך המחנה זה נכנס
 וידחה עשה לטבול יום צהר הדי
 ב' (גדף לז): איכא למ"ד ביאה במ
 כרת משום מחוסר כפורים והחמירו
 דברייתא לאו דוקא דאפילו עשה א
 החדשה. הר הבית וקרי לה חדשה מ
 מריבה דדבר זה חידוש. וגבי פסח לא

דמפסת נאלו דברים (נעל ס): וכל זו לרבות
קרי, אינו נכנס. להר אביה, על עטול יוסף הר
מזל, וכו'. וכו'. ובשנים ס: והיה לטובל יוסף
הטובות יוסף טעם לחול פסח ערב הוא ואלו
שנכנסו לעיר כרת (החית לב). יבא עשר שיש
ורחל וכו'. ושלום טעמים מחר אביה,
אין עושה כרת אלף על בית עזרה אל יכנס
ועל פסח נכנסו לטעם ערב שמו וטעם
דקסס, עטול יוסף דלז לזו כרת דמי (בחית לב).
וימים (בחית ס). לפני החצו הדברים (כ)
לירה. להר אביה (בחית ס).

וכו'. זו השמועה בלשון הזה. אמר רבא בעאי לאותיביה ערל הזאה ואיזמל במקום כרת, והן אונן ומצורע ובית הפרס. אונן הא דאמרן דאנינות לילה כ חכמים אע"פ שאין טבול יום אחר נכנס זה נכנס, מוטב יבא עשה שיש

וְצִמּוּעַ קָטָן (דף ט.) מִתְחַבֵּל
עֲלֵיהֶן: טוֹב וְאוֹרֵל בְּקִדְשִׁים.
הַלֵּךְ בְּלִילָה לִכְרָא אֲנִינוּת:
וְשִׁבְעִי: גַּמ' לֹא הֵעֲמִידוּ

אִיהֶמֶלְקֵט לֹא עֲצֻמוֹת טוֹבֵל וְאוֹכֵל בְּקִדְשִׁים
 גַּר⁶ שֶׁנִּתְגִּיד בְּע"פ כ"ש אֹמְרִים טוֹבֵל וְאוֹכֵל
 אֶת פִּסְחוֹ לְעֶרֶב וּב"ה אֹמְרִים יִהְיֶה הַפּוֹרֵשׁ מִן
 הָעֵרְלָה כְּפּוֹרֵשׁ מִן הַקֶּבֶר: גַּמ' מ"ט קָא
 סִבֵּר⁷ אֲנִינוֹת לְדִלִּילָה דְרַבְנָן וְגַבִּי פִסַּח לֹא
 הָעֵמִידוֹ דְּבִרְיָהּ בַּמָּקוֹם כֵּרֶת גַּבִּי קִדְשִׁים
 הָעֵמִידוֹ דְּבִרְיָהּ בַּמָּקוֹם עֲשֵׂה: הַשּׁוֹמֵעַ עַל
 מֵתוֹ וכו': מֶלֶקֶט עֲצֻמוֹת הָאֵל בְּעֵי הַזּוֹת
 שְׁלִישִׁי וּשְׁבִיעִי אֵימָא שְׁלִיקְטוּ לֹא עֲצֻמוֹת: גַּר
 שֶׁנִּתְגִּיד וכו': אָמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה א"ר
 יוֹחָנָן מַחְלוֹקֶת בְּעֵרֶל נִכְרִי דְב"ה סִבְרִי
 גִּזְרָה שְׁמָא יִטְמָא לְשֵׁנָה הַבָּאָה וְיֵאמֹר
 אֵישְׁתַּקֵּד מִי לֹא מִבִּלְתִּי וְאִכְלִיתִי עֲכָשְׁיוֹ נָמִי
 אִטְבּוֹל וְאוֹכֵל וְלֹא יָדַע דְּאִשְׁתַּקֵּד נִכְרִי
 הוּא וְלֹא מִקְבֵּל טוֹמָאָה עֲכָשְׁיוֹ יִשְׂרָאֵל וּמִקְבֵּל
 טוֹמָאָה וּב"ש סִבְרִי לֹא גִזְרִין: אָבֵל עֵרֶל
 יִשְׂרָאֵל דְּבָרֵי הַכֹּל טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פִּסְחוֹ
 לְעֶרֶב וְלֹא גִזְרִין עֵרֶל יִשְׂרָאֵל מִשּׁוּם עֵרֶל
 נִכְרִי תֵּנִיָּא נָמִי הֵכִי אָמַר ר"ש בֶּן אֱלֵעָזָר לֹא
 נִחְלָקוּ ב"ש וּב"ה עַל עֵרֶל יִשְׂרָאֵל שֶׁמּוֹבֵל
 וְאוֹכֵל אֶת פִּסְחוֹ לְעֶרֶב עַל מַה נִּחְלָקוּ עַל עֵרֶל
 נִכְרִי שֶׁב"ש אֹמְרִים טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת
 פִּסְחוֹ לְעֶרֶב וּב"ה אֹמְרִים הַפּוֹרֵשׁ מִן הָעֵרְלָה
 כְּפּוֹרֵשׁ מִן הַקֶּבֶר: אָמַר רַבָּא עֵרֶל הַזֹּאת
 וְאִיזִמֵּל הָעֵמִידוֹ דְּבִרְיָהּ בַּמָּקוֹם כֵּרֶת אֹנָן
 וּמִצּוֹרֵעַ וּבֵית הַפֶּרֶס לֹא הָעֵמִידוֹ דְּבִרְיָהּ
 בַּמָּקוֹם כֵּרֶת עֵרֶל הָאֵל דְּאִמְרֵן הַזֹּאת⁸ דְּאָמַר
 מִר יִהְיֶה הַזֹּאת שְׁבוֹת וְאִינוּ דוֹחָה אֶת הַשִּׁבְת
 אִיזִמֵּל⁹ דִּתְנִיָּא יִכְשֵׁם שְׁאִין מִבִּיֵּאִין אוֹתוֹ
 דֶּרֶךְ רִשּׁוֹת הָרַבִּים כִּךְ אֵין מִבִּיֵּאִין אוֹתוֹ דֶּרֶךְ
 גָּנוֹת וְדֶרֶךְ חֲצֵרוֹת וְדֶרֶךְ קֶרְפִּיפוֹת אֹנָן הָא
 דְּאִמְרֵן מִצּוֹרֵעַ מֵאִי הִיא דִּתְנִיָּא יִמְצוֹרֵעַ
 שַׁחַל שְׁמִינִי שְׁלוֹ בְּעֶרֶב הַפֶּסַח וְרָאָה קָרִי בּו
 כּוּם טוֹבֵל וְאוֹכֵל אָמְרוּ חֲכָמִים אַע"פ הַשְּׁטִבּוֹל
 יוֹם אֵינוֹ נִכְנָס זֶה נִכְנָס מוֹטֵב יָבֵא עֲשֵׂה שִׁישׁ
 בּו כֵּרֶת וַיִּדְחָה עֲשֵׂה שְׁאִין בּו כֵּרֶת¹⁰ וְא"ר
 יוֹחָנָן דְּבַר תּוֹרָה אֶפִּילוּ עֲשֵׂה אֵין בּו שְׁנֵאמֹר
 יוֹעֵמֶד יְהוֹשֻׁפֶט בִּקְחָל יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם בְּבֵית
 ה' לִפְנֵי הַחֲצֵר הַחֲדָשָׁה מֵאִי חֲצֵר הַחֲדָשָׁה
 שֶׁחֲדָשׁוּ בּו דְּבַר וְאָמְרוּ טַבּוֹל יוֹם לֹא יִכְנָס
 בַּמַּחֲנֶה לְוִיָּה בֵּית הַפֶּרֶס¹¹ דִּתְנִין וְשׁוֹיִן ב"ש וּב"ה
 שְׁבֻדָּקִין

וְגַדְתָּה מִמַּחֲנֶה לַיהוָה כְּדֹאמְרֵי בָאֵלֹו דְּרִיסִים (לְשׁוֹן אֶף עַל פִּי שְׂטָבוֹל יוֹם אַחֵר דְּקָרִי אִינוּ נִכְנָס דְּכַתִּיב לָהֶר הַצִּית לְהַכְנִים יָדָיו לְבוֹהֲנוֹת כְּדִי שִׂאכֵל פִּסְחוֹ שֶׁאֵין בּוֹ כֶּרֶת אֲלֵא בְּעוֹרָה. וְאִי מִשּׁוֹם דְּמַכְנִים יָדָיו מֵת לֹאֹו שְׂמָה צִיָּה וְאִכָּא לִמְ"ד הוֹאִיל וְהוֹתֵרָה לוֹ אוֹס וְכַתּוּב דְּכַתִּיב לִפְנֵי ה' הוֹתֵרָה לוֹ אֶף לְקִרְיָיו: וְאִי ר' בּוֹ בְּטָבוֹל יוֹם בְּמַחֲנֶה לַיהוָה אֲלֵא לְדִבְעָן הוּא וְקָרָא דִּס יִיחִידֹש שְׁחִידֹש וְהוֹסִיפוֹ עַל קְדוּשָׁתוֹ בּוֹ צִיּוֹם וְאִמְרוּ טָב עֲמִידוֹ דְּבִרְהִים לְאִסּוֹר (דְּמִזְרֹרַע) [דְּבַעַל קְרִי] מִלְּבֹאֹו אֲלֵא

בעל גבר, דב"ה סביר שמא תטמא
 שטבלתי וטמא, ואני אוכל, וטמא
 ומבשל טומאה, ואני הטבילתי עלתה
 ערל ישראל דברי הכל טובל ואוכל
 רבא ערל הוא ואוכל, אלו שלש
 דבריהם. דא דאמרן, כי לא
 ישראל שמו אחיו ממהל מילה
 גזר על חמו שמתנו למעלה,
 אם חל י"ד להיות בשבת אינה
 פסח. אומילין אין מביאין אותו
 להשיא שמו הוא מתורנו, אם
 שמו

מקר (בבבא דא). טובל. לקרוי (ספ).
 ומטמא ערל לתומה ולקדוש ומתקדש
 ערל. ונכנסו ידיו לערומה ילין
 וזה היום נשמות ולקרוי ערל, אבל הוא
 ברת. דלס לא יכנס ידיו לנאותה
 כהן. שזין ערל כרת כלל חטאת
 לא לשער מקדש ולא מתקדש וכנסו
 מקרוי (בבבא דא). אפילו עשה אי
 דוד יהושפט. אותו היום נטברו ישראל
 שם כל הכהנים (ובבבא דא). במחנה

רשות הרבים, כך אין מביאין אות
 שדין בציצית וכבשי עצרת, וכיון דשנית לי שב ואל תעשה לאו (מעיקר)]
 ובטלו דבריהם ואמרו טובל ואוכל פסחו לערב. מצורע דתניא מצורע
 כרת וידחה עשה שאין בו כרת. ואמר רבי יוחנן דבר תורה אפי' עשה א

צב.

מִי אֲמִי פִי"ב מֵהֶ' י
 בִּיאַת הַמִּקְדָּשׁ הֶ' י
 [וּפִ"ו מֵהֶ' ק"פ הֶ' ט]:
 ב ג מִי פִ"ו מֵהֶ' ק"פ
 הִלְכָה ז [וּפִ"ח מֵהֶ' י
 פָּרָה הִלְכָה ג]:

ד [מ"י פ"ב מהל' ציאת
מקדש הל"ט ופ"ו מהל'
ק"פ הלכה ט]:
נא ה מ"י פ"ו מהל' ק"פ
הלכה ו:

בב ו' מ"י פ"ב מהל' מילה
הלכה ו' סמג עשין כח
עו"ש"ע א"ח ס"י שלא סעיף
ו' עו"ש"ע י"ד סימן רסו
סעיף ב' (רצ אלפס שנת
פ"ט דף נז: וברא"ש שם
סימן א):

בג ז מיי פ"ו מהלכות
ק"פ הלכה ה:
ח [מיי] פ"ו מהל' בית
הבחינה הל' י ופ"ג מהל'
בית מקדש הל' י:]

מוסף תוספות

א. דהאי עשה דקתני אינו
אלא מדרבנן אבל דבר
תורה אפי' עשה אין בו.
תוס' שאנץ. ב. אלמא
דאיקרי חצר אבל הר הבית
יהחיל לא אשכחן דאיקרו
חצר והילכך מותר ליכנס
בהם טבול יום. שם.
ג. וגזרו שלא ליכנס בו.
שם.

רבינו חננאל

[illegible]

העובד קשור אליו, ויש לו תחושה של חוסר אחריות. המעביד חש כי העובד אינו מסוגל לנהל את עצמו, ולכן הוא נאלץ להשגיח עליו. המעביד חש כי העובד אינו מסוגל לנהל את עצמו, ולכן הוא נאלץ להשגיח עליו. המעביד חש כי העובד אינו מסוגל לנהל את עצמו, ולכן הוא נאלץ להשגיח עליו.

ב הפסח עכשיו נמי כין
הנה, השתא ישראל [תראו]
ולו. ובש' גזיר. אבל
נמי הכי (וכר). אמר
פ' במקום כרת העמיר
עוד שאם היה עליו
ומוכל מירא הפסח. וביה
יא שבות, ואמרו חכמים
לא מתגרע לבלי עשות
מלאכול הפסח, שנאמר
שאין מביאין אותו דרך
ההלך בעלה למדינת הים
ובנון לא עמיר ובריהם
קרי' בו גזיר ושבל אמרו
בית שמאי ובית הלל